

1r concurs de dibuix "La Malavella ha tornat a Caldes"

En el marc de la IV Festa de la Malavella, es va convocar el 1r concurs de dibuix "La Malavella ha tornat a Caldes", organitzat per la Comissió La Malavella va a l'Escola, amb el suport de l'Ajuntament i de l'Associació de Comerciants de Caldes.

En el concurs hi van participar des dels nens i nenes de la Llar d'infants fins als de l'Institut. El dibuix es van fer a cada centre escolar. A cada categoria li corresponia un tema diferent. Les 3 Malavelles de l'any van presidir l'acte d'entrega de premis i un grup de nois i noies de primer d'ESO del SI Caldes de Malavella van representar en títols

La Llegenda de la Malavella. Els dibuixos escollits en la primera fase es van exposar a les botigues de l'Associació i els dibuixos premiats es van exposar a l'Ajuntament. En la categoria de Llar d'infants i d'infantil es va donar un obsequi a cada classe i a la resta de categories es va escollir un 1r premi i un accésit. La relació dels premiats són:

CATEGORIA CICLE INICIAL

1r premi: Nora Maroto, 1r, Escola La Benaulla

Accésit: Ingrid Ros, 2n A, Escola Sant Esteve

CATEGORIA CICLE MITJÀ

1r premi: Alejandro Redondo, 3r, Escola La Benaulla

Accésit: Cristina Sánchez, 4rt A, Escola Sant Esteve

CATEGORIA CICLE SUPERIOR

1r premi: Anna Esteve, 5è, Escola Sant Esteve

Accésit: Clàudia Montero, 6è, Escola La Benaulla

CATEGORIA ESO

1r premi: Mireia Llinàs, 2n A

Accésit: Ivet Sala, 1r C

Aprofitem per agrair-vos a tots la vostra participació.

Els guanyadors van gaudir, per gentilesa del PGA Golf de Catalunya, d'una "experiència golf", consistent en una visita i una classe d'iniciació al golf al camp de Caldes per als guanyadors, tot i que hi van acabar participant també pares i germans. Els nens, que no havien visitat mai el camp, van sortir-ne encantats".

Comissió La Malavella va a l'Escola

Guanyadors del concurs de dibuix "La Malavella ha tornat a Caldes"

Organitzador golf

10È PREMI DE MICROLITERATURA JOAQUIM CARBÓ

Premi infantil (participant de fora de Caldes)

Autora: Núria Sors i Roma

L'origen de l'Arc de Sant Martí
Hi havia una vegada una terra de color gris. L'únic lloc on hi havia colors era una peixera. Aquesta peixera la tenia una iaia gran en na casa al camp. A la peixera només quedaven 62 peixos.

Un dia els peixos van decidir donar color a tothom. Li van demanar a la iaia que els deixés anar al riu. La iaia, amb pena, ho va fer. Estava preocupada per ells.

Els peixos van nedar molt fins que van arribar al un llac. Allí un pescador va decidir ajudar-los. Els va regalar una peixera amb un globus. Els 62 peixets van pujar ben amunt.

Es van trobar un nívol i li van demanar ajuda. El nívol gris en veure tants colors es va posar content i va decidir que cada cop que plougués, després farien un regal a la gent.

Per això, després que el cel es torni gris i plougui, surt el sol i un arc de sant Martí es veu al cel.

La iaia quan va veure l'arc de sant Martí va saber que aquells colors eren els dels seus peixets.

Duien que els peixets encara volen pel cel cuidats pels seus nous amics.

Accésit Infantil - 3r curs

Autora: Mariona Sales i Marcé

La llibreria 62

Hi havia una vegada una llibreria d'aquí Caldes de Malavella, que es deia llibreria 62. Tot Caldes la coneixia. Garbè era la llibreria que tenia més llibres, contes, còmics i de tot i la més gran!

Però una nit a la llibreria Seixanta-dos hi va entrar algú. Va agafar tota mena de llibres, còmics, contes, històries... A so-

ti va morir. Vaig anar a l'ovni i després al 62è planeta, sort que sabia on era.

Vaig arribar-hi i vaig ensopegar amb un cactus petit, després vaig anar a parar a un cactus gran i va fer com una goma elàstica. Em va llençar tan fort que vaig anar a parar a la Via Làctia i després a la Terra i al final em vaig encastar contra una paret. Abans estava a urgències per recuperar-me i ara ja m'he recuperat i us he explicat la història.

Accésit Infantil - 4t curs

Autora: Paula Arana García

La Clara i la ciutat 62+1

Hi havia una vegada una noia que es deia Clara. La Clara tenia uns 12 anys i vivia en un bosc. Ella estava jugant amb les pedres quan... BOF, BUFI!! Va aparèixer un gos. La Clara va pensar què faria, si seguir-lo o no fer-li cas.

Després d'una bona estona, va decidir seguir-lo, fins que va arribar a una ciutat que mai havia vist. Aquella ciutat es deia 62 i cada persona tenia un número 1, 2, 3... Fins arribar al 62. La Clara li va demanar a l'alcalde si podia viure amb ell, però l'alcalde li va dir que no perquè si no deixaria de ser la ciutat 62 i seria la 63. Així que la Clara, ben trista, va tornar al bosc. L'endemà va tornar a aparèixer el gos i la Clara va pensar...

"Si el segueixo em durà altra vegada a la ciutat 62, però si em quedo, sempre viuré en un bosc amb animals, poc menjar i sense aigua". Així que va decidir tornar a seguir-la, i la va dir al mateix lloc.

La Clara va tenir una idea i li va dir a l'alcalde: Sr. alcalde, tinc una idea. Podem fer, que jo em quedés a la ciutat i es digués 62 + 1. L'alcalde va dir d'acord, però si a algú no li semblava bé se n'aniria.

Tots els números van estar molt contents i així la Clara va viure en la ciutat més estranya del món: 62+1.

1r. premi Infantil - 4t curs

Autora: Berta Campeny i Selis
Entre els focus

Hi havia una vegada una nena que es deia Paula i no li agradava, que estaven tant de moda. Més ben dit, no els podia suportar.

La Paula era una nena de teatre. Li encantava representar les obres amb els seus amics i fer un fart de riure a la gent. Li agradava estar-se entre els seixanta-dos focus que, plegat, il·luminaven l'escenari del teatre del seu poble.

Un bon dia, la Paula i els seus amics van haver de representar una obra de teatre sobre un concurs de bellesa, i ella, que tant els odiava, li va tocar el paper de protagonista principal.

La Paula va haver de pentinar-se, maquillar-se, fer-se les cèlles i vestir-se com una nena gran.

Des d'aquell dia es va convertir en la nena més maca de la comarca, i la seva obra de teatre va tenir tant d'èxit que la van representar per tot Catalunya, fins i tot a Barcelona!!

Ara, a la Paula ja li agraden els concursos de bellesa, i a més d'una bona actriu, és una model de moda.

Accèssit Infantil - 5è curs

Autor: Oscar Morales Egea
L'hivern

El mar s'ha glaçat, i la tardor s'ha acabat. Les cases es queden gebrades.

Les finestres estan tancades i l'aigua es converteix en gel, i cauen flocs del cel.

Els nens construïxen iglús. Unes branques es veu un gamarús.

Unes nenes patinen un estany. Que divertit si l'hivern durés tot l'any!

Més de 62 blocs de neu han caigut i pel bosc passa un llop astut.

Amb la neu he fet un ninot, s'ha glaçat l'aigua del got.

El sol no vol sortir. L'hivern és aquí!

1r Premi Infantil - 5è curs

Autora: Maxiona Displás Guillayn
La Jana i la senyora Carme

La senyora Carme ja tenia seixanta-dos anys i l'havien prejubilat. Viu a Caldes de Malavella, Un dia va prendre una decisió. Va anar a un centre d'acollida i cada matí, migdia i tarda anava a passar l'estona amb una

nena que es deia Jana. A la Jana li agradava molt la senyora Carme. La Jana era pel-roja, amb els ulls blaus i la pell molt blanca. Un dia la Jana es va posar malalta. Tenia hepatitis. Ara la Carme no s'hi estava nemotés el matí, el migdia i la tarda, ara s'hi estava tot el dia. La Jana havia de descansar molt. Li donaven uns medicaments d'un gust horrorós. La senyora Carme cada dia li explicava un tros d'un conte que es titulava: "LES CAMPANES DE FANG". Aquell conte anava d'uns soldats de l'exèrcit que van anar a un poble per agafar ferro de les campanes amb fang i d'aquesta manera els soldats es van pensar que en aquell poble no hi havia campanes de metall i van marxar. Finalment, gràcies a la companyia de la senyora Carme i als medicaments, la Jana es va curar.

La Carme se l'estimava tant, que es va acollir a la Jana a casa seva.

Accèssit Infantil - 6è curs
Autora: Clàudia Fauchs Aguilera

Un viatge ple de sentiments

El mar de temps, a l'any 62, una noia amb vint-i-sis anys, rossa, prima, amb els ulls blaus i anomenada Clementina, va decidir anar-se'n de viatge a un poble de la comarca de la Selva, Caldes de Malavella. Ella es va allotjar a un hotel que es deia Hostal Esteba. Quan va arribar-hi va trobar un noi que l'esperava. Es deia Climent, tenia vint-i-set anys, era alt, prim, morè i amb els ulls foscos. Ell li va dir que deixés l'equipatge i que la portaria a fer un tomb pels carrer llargs del poble.

En Climent la va portar fins a les Termes Romanes. Al arribar-hi, ell li va explicar la història d'aquell lloc encantador i van veure que hi feien un sopar. En Climent, molt amablement, la va convidar. Ella, sorpresa per la seva bellesa, no va dubtar ni un instant en acceptar la proposta. En acabar el sopar, van anar xinorano fins arribar a l'hostal. Feia una nit esplèndida i damunt d'ells només hi havia un magnífic llençol d'estels. Van decidir quedar-se a la terrassa a prendre una copen i a parlar una estona sobre ells.

Quan els rellogets ha marcatven la una, la Clementina li va dir a en Climent que haurien d'anar a dormir per així l'endemà podrien tornar a visitar més poble.

Al cap d'uns dies, en Climent i la Clementina es van adonar del que sentien l'un per l'altre.

Finalment, en Climent va decidir decla-

rar-se. Estava segur del que feia però en aquell moment no va pensar en què la Clementina havia de tornar cap al seu país lluny d'aquestes terres. Però això no els importava. El que els importava però allò era estrany, no hi havia fines-tres, la brisa em pentinava els cabells, em sentia llure, notava com podia fer el que volgués, però alguna cosa m'ho impedia, els edificis de cop es feien petits, la gent desapareixia, no ho entenia, que no em volien allà? Uns ocells en bandada van venir directament cap a mi i em van tirar cap a una de les finestres sense vidre. De cop, els ocells em portaven voltant pel cel, s'hi estava bé, la veritat és que sempre havia volgut saber el que es sentia al volar, però una veu em parlava, em deia que no em quedés que no volien que em quedés, jo no ho entenia, Per què no volien? Allò era el paradís, m'encantava!

De cop vaig despertar, estava en una sala amb una llum enfocant-me i un munt de metges al meu voltant. L'únic que recordo va ser: pulsació 62 i pujant!

Premi juvenil - 2

Autor: Pere Farré Masgrau
Fixar-t'hi

Ostres tu, un altre divendres d'institut. Sort que ja arriba el cap de setmana. Aquesta setmana ha estat plena d'exàmens i neces-

sito un descans. Començo el dia amb força. Obrint una capsa dels meus cereals de mel preferits, els llenço intentant que no caiguin fora del bol, i avui faig un cent per cent d'èncert.

Acabat d'esmorzar, com sempre, lleigeixo l'anunci de la capsa dels cereals, que sempre és diferent. Sóc extremadament curiós i tafaner i intento trobar l'entrellat a tot. Quan veig un text, busco paraules amagades com si fos una sopa de lletres.

Començo la investigació, i em fixo en les inicials dels paràgrafs. Mai m'havia passat, en la primera observació una conclusió. Les inicials eren: A.L., P.O.R.T.

al port! Un altre fet sospitós va ser el codi de l'anunci del lateral esquerre: 62-14.

Truquen a la porta: és el Marçal que em va buscar només divendres. Jo i ell fem el mateix, i intercanviem els descobriments. Ell portava la capsa anterior a la mea dient-me que hi posava: DEMERCADERIES. En saber els dos missatges que teníem, sense dir res, els dos

vam anar a buscar la capsa anterior a la d'en Marçal on sorprenentment el missatge era ENTREGA. Ens vam mirar espantats, tot just significava ENTREGA DE MERCADERIES AL PORT. En saber això, ens vam imaginar que el 62 -14 era la data del llurament: 6/2/14. Aquest diumenge!

Ho expliquem als nostres pares l'antèceda i, sorpresos anem a la policia per avisar del missatge. El capità del cos explica que un cas semblant havia passat anteriorment. Aquesta investigació, no la van deixar escapar. Finalment munten una brutal estratègia i atrapen "infragant" uns traficants de drogues que avisaven els compradors del lloc i data del contraban, a través d'aquest missatge codificat.

1r Premi Local Adults

Autora: Montse Fernández Dalemus
Passaig

Surto de casa. 16:00 hores, dimecres, febrer. Avui caminaré amb els Sigur Rós. En direcció a Cal Ayats, m'arriba un xic d'escafor d'un sol que, fregant el Montseny, s'entensol deix a desaparèixer. El cel és serè, net de núvols i l'aire, més aviat fred, em fa avançar amb rapidesa.

El cavall de Can Oms m'observa tot inflant les narius. A l'indret de Cal Fesoler, espanto cabretes i llaviram pelicotreja a l'era. Travesso el bosc per l'estret sender, fixant la vista a les clapes més humides i obagues, cercant alguna murgula, primerenca, delicada. Arribo al camí que mena a Sant Maurici i faig els 150 metres d'asfalt per girar a la dreta, sota la finca de Can Llop. Abri-

avantçant en direcció a la riera Malave-

lla.

Contemplar l'extensió de farratge on-

jant sota la virnya te un efecte relaxant. El tema "Voni" també resulta balsàmic. El rapinyaire fa festa, no és a la branca de l'om. A l'encontre amb la riera, enfilo a la dreta el tram de retorn. Per aquests marges i vora del camí hi creïxen, a cada època, espàrrecs primas i espigats, camamilla, oberta i resplendent, i estores de puputs, encensos, insolents. La pujada a Can Salom Nou fa alentir el pas. M'aturo al capdamunt i aprofito per a esbufegar bé. Sento una remor de fons. Una maquina ve de Can Riera. És però que passi i reprenc la marxa. A l'alçada del Camp dels Ninots puc albirar

les parts altes del poble. Si no l'estronca una glaçada, la mimosa de Can Portabella esclatarà aviat. Fresco pel corral del camp que m'estalvia fer un triangle de quitra. Creuo la pujada a Sant Maurici i, finalment, el parc de la Granja. Ja sóc a casa. 17'02 hores. 62 minuts. 62 pulsacions per minut. Empat tècnic.

1r Premi absolut Adults

Autor: Mateu Ciurana Xirgo
Discalcitrà

La Wikipèdia em diu que la difinitivat per a recordar sèries numèriques rep el bonic nom de discalcitrà. Entre moltes coses, sóc discalcitrà. L'enemistat entre les xifres i jo, doncs, té nom.

Algú va dir-me que si invertís la meitat d'esforç que dedico a crear estafoflari-dres regles mnemotècniques, en aprendre'm, simplement, un número rere altre les coses serien més fàcils.

Però, no. Indefectiblement, cada cop que he de donar el número de DNI m'he de dir: Els lladres d'Alí Babà, la generació del vint-i-set, la niña bonita de la quina i l'any que vaig naixer. El PIN de la targeta de crèdit és la freqüència d'una de les meves emissores preferides, i, és clar, viceversa. L'alarmada del pis

: l'any de la Revolució Francesa. La matriculació del cotxe: la Primera Guerra Mundial i els apòstols.

El problema del discalculisme ve quan cal memoritzar un número que no et diu res. Per exemple, el quaranta-vuit. Llavors em toca complicar la operació restant o sumant. Un menys de quaranta-vuit són els telèfons de Cal-

des. O dos menys: el tabac que fuma en Guillem Terribas, o tres: la bomba atòmica, quatre: les sabates d'en Jordi, o cinc: Licor 43. Un drama, vaja.

I, de la mateixa manera que no em va ser cap inconvenient memoritzar el meu número de mòbil com el sis -aquest no falla -, anys de Crist, l'any del meu casament, la mort de Franco i Edicions Seixanta-dos, vaig tenir ver-

daders problemes per a discalcultzar el del meu fill que ha acabat per ser: El número porc, el Papa Joan, la II República i dos zeros. Amb els zeros he fet una excepció.

Podria continuar amb més exemples, però no vull emprar més paraules que el número de guerrers que van defensar les Termòpiles. Deu ser que sóc de lletres. ■